

Reservefonden, fremgaar tilstræffelig tydelig af selve denne Skrivelse; og hvad dernæst angaar det enkelte Punkt, hvor Ministeren ogsaa tidligere havde forudset en Overstridelse, nemlig med Hensyn til Murtykkelsen og nogle enkelte andre Ting, Ribber paa Kuppeltaget og Buer i Voggiaen o. s. v., der havde Ministeren ment — og det var ingenlunde nogen urimelig Lankegang — at det vilde kunne afholdes af det til den kunstneriske Udsmykning indsamlede Beløb, fordi disse forskellige Forandringer vare foretagne udelukkende af arkitektoniske Hensyn. Nu er det jo vel, — og det er det, som det ærede Medlem er saa glad over — fremkommet i en Efterkrift til Statsrevisionens Tilleg, at Udsmyningskomiteen allerede den 2den December 1873, altsaa inden Udgangen af 1873, havde underrettet Ministeren om, at den ikke mente at kunne tillade, at disse Udgifter afholdtes af Udsmyningsfonden, og derved er der altsaa, sagde det ærede Medlem, leveret et glimrende Bevis for, at inden Udgangen af Maret 1873, nemlig den 2den December, var Ministeren paa det Rene med, at en Overstridelse her vilde finde Sted. Nu vilde det ikke være saa ganske forførdeligt, om ogsaa paa dette ene Punkt i Virkeligheden Forskjellen var den, at det var saa og saa mange Dage før Udgangen af 1873, at det var den 2den December; men forøvrigt maa jeg bemærke, at den Omstændighed, at Bøddømmelsesudvalget udtalte den Formening, at det ikke fandt, at disse Udgifter burde afholdes af Kontoen til den kunstneriske Udsmykning, aldeles ikke var bindende for Ministeren; fordi de udtalte den Anskuelse, fulgte ikke deraf, at han behøvede at følge den. Forøvrigt maa jeg nu, hvad denne Post angaar, tilbagefalde i Grindringen, at den Overstridelse, der er Tale om paa dette Punkt, er den, som fremkom paa en for Ministeren i højeste Grad utilregnelig Maade, som han er i højeste Grad uskyldig i, idet den er fremkommen ganske vist ved en egenraadig Fremfærd fra de 2 Arkitekters Side, som Ingen stærkere har misbilliget end netop Ministeren, der har gjort det meget tydelig og meget stærkt. Naar nu endelig det ærede Medlem er kommen til dette Sidste, som han stærkt urgere, at Ministeren kunde dog paa et tidligere Standpunkt have ladet Rigsdagen faae at vide, at disse Overstridelser vilde finde Sted, og at han kunde dog have ført Noget af det paa en Tillegsbewilling, maa jeg bemærke, hvad forøvrigt allerede er blevet fremført, at forsaavidt der er Spørgsmaal om blot og bart at give Dplysning om, at Overstridelser vilde kunne komme til at finde Sted, er det Noget, som er i og for sig aldeles værdiløst i enhver Henseende. En saadan Underretning eller Tilfjendbegivelse kan der ikke tillægges den mindste Betydning hverken fra et juridisk eller fra et finantsielt Synspunkt; men forøvrigt fastholder jeg, og jeg kan ikke lade Andet af, hvad der officielt foreligger i Rigsdags-

tidenden, end at det fremgaar af Udtalelser af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) som Ordfører for Finantsudvalget, at man allerede dengang var paa det Rene med, at Overstridelser vilde finde Sted. Alle disse Historier om, hvad der er foresaldet indenfor Finantsudvalget, om hvad den har sagt til den, og den til den, kan jeg ikke indlade mig paa. Jeg har ikke været i Finantsudvalget, saa derpaa kan jeg ikke indlade mig, men kan kun holde mig til, hvad der foreligger i Rigsdagstidenden og holde mig til, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) dengang udtalte derom (Berg: Det betyder jo ikke Noget, hvad han siger!) Hvad, betyder det ikke Noget? Den Bittighed er engang brugt, den kan ikke bruges mere. Det er det Første; og naar man dernæst siger som saa, at Ministeren kunde dog med Hensyn til de enkelte Punkter, som der var Tale om, hvor han kjendte Overstridelserne, inden Rigsdagen var gaaet fra hinanden, være kommen til denne med Forslag til en Tillegsbewilling, saa vil jeg dertil sige, at det forekommer mig, at en saadan Fremgangsmaade, ved saadanne Foretagender at komme stykkevis drattende med en enkelt Overstridelse paa et enkelt Punkt og søge den bevilget, uden at det var muligt at kunne give nogen Forklaring om, hvorledes det vilde stille sig med det hele Foretagende, vilde være aldeles malplaceret. Jeg kan i den Henseende ikke lade være at oplæse nogle Ytringer, som i sin Tid fremkom fra den Bygningskommission, som foreskød Opførelsen af Bridespøselille Straffeanstalt, de findes i Folkethingstidenden for 1859—60 Sp. 3746. Der udtaler Bygningskommissionen en Sætning, som forekommer mig meget rigtig, men som rigtignok den Mand, der var Ordfører for Forslaget til Beslutning, ikke fandt rigtig (Bj. Jensen: Hør!), men som jeg finder rigtig. Jeg veed ikke, om det er saa aldeles afgjort, at hans Dom derom maa være saa overveieende vægtigere end min. — Jeg skal altsaa tillade mig at oplæse de nævnte Ytringer, der lyde saaledes: „Lid efter anden at meddele Beretninger over, hvad der maa gaa ud over dette (Overflaget), maa enhver Sagkyndig erkjende at være ugjørligt, eller i det Mindste uhenigtsmæssigt, fordi det Oprindelige og Forandringerne saaledes gribe ind i hinanden, at de neppe kunne adskilles, og fordi Arbeidet ikke kan standfæses for at afvente Approbation, som i de allerfleste Tilfælde vilde være en aldeles tom Formsag, da Ingen vilde eller kunde bære Ansvar for at negte Samtykke til, hvad der af den, der leder et Bygningsforetagende, antages nødvendigt for at betrygge dets Soliditet og Henigtsmæssighed. Befølgeligheden vilde desuden betydelig forøges ved at følge en Fremgangsmaade, der hvert Dieblid maatte afbryde Arbeidet.“ Det er Ord, som jeg anser for uoverordentlig rigtige og uoverordentlig træffende. Uagtet de ere udtalte for 16 Mar